

богатството. Който избере материалното богатство, изразено въ пари, въ имоти, той ще се домогне до външната страна на живота. Такъвъ богатъ човѣкъ може да бжде ученъ, може и да не бжде ученъ. Обаче, при това богатство, той непременно ще бжде неспокоенъ. Материалното богатство е товаръ за човѣка. Ако натоварите единъ конь съ злато, или съ скъпоценни вещи, най-малко десетъ пѣти ще се изпоти той, докато занесе товара на опредѣленото мѣсто. Ако позлатите седлото, гемоветѣ, подковитѣ на коня, той може да бжде красивъ, но въ края на краищата, ще каже: Нищо не искамъ, освенъ свободата си. Нито златниятъ товаръ ме радва, нито златното седло и подковитѣ.—Правъ е коньтъ. Въ този случай, той мисли по-добре отъ своя господарь, който се радва на златото си. Нѣма по-красиво нѣщо и за коня, и за неговия господарь, отъ свободата. Все пакъ положението на коня е по-добро отъ това на господаря. Коньтъ ще остави товара въ дома на господаря си и ще се облекчи, а господарьтъ ще получи златото си, ще се зарадва, но едновременно съ това ще се натовари. Човѣкъ не може да бжде щастливъ, когато коньтъ му е нещастенъ. Коньтъ пѣшка, изнемогва подъ тежкия товаръ, а човѣкътъ се радва на богатството си, но тази радостъ е временна, следователно, външна. Коньтъ казва: Охлузи се гърбътъ ми отъ тази тежестъ. Господарьтъ казва: Нѣма нищо, твойтъ гърбъ се охлузи, но поне азъ ще бжда щастливъ. Не, това е криво разбиране на живота. Това не е Божествено положение. Утре ще се смѣнятъ ролитѣ: господарьтъ ще дойде на мѣстото на коня, а коньтъ—на мѣстото на господаря. Невъзможно е господарьтъ да бжде щастливъ, когато слугата му е нещастенъ. И обратно: невъзможно е слугата да бжде щастливъ, когато господарьтъ му е нещастенъ.